

ДА ЛИ ПОСТОЈИ ДЕРОГАЦИЈА У БИБЛИЈИ?

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ هل يوجد النسخ في الكتاب المقدس؟ ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Утврђивање дерогације (несха) у Библији

Арапска реч "несх" има два значења:

1. Онемогућавање, укидање, поништавање, анулирање, обеснаживање и брисање. У духу арапског језика ову реч користимо у следећим комбинацијама: Сунце је избрисало хлад; Ветар је избрисао траг; Судија је докинуо пресуду.

Реч са истим значењем налазимо, у Божијем говору, у кур'анском поглављу "Ел-Бекара", ајет (одломак) 106.:

"Ми ниједан пропис не докинемо, нити га у заборав потиснемо, а да бољи од њега или сличан њему не донесемо."

Као и у поглављу Ел-Хаџџ, ајет (одломак) 52.:

"Бог би оно што је ђаво убацио уклонио, а затим би речи Своје учврстио" (тј. одстранио би их и обеснажио тако да од њих не остане никакав траг).

2. Пренети, превести, транспортирати, преместити, пресадити, (ис)писати, прекопирати,

поправити, мењати, преображавати, претварати, трансформирати.

У арапском језику се каже: Преписао је књигу; Пчела је пренела мед; а помиње се и у кур'анском поглављу "Ел-Џасије":

"... јер смо наредили да се запише све што сте радили."

"Несх" у исламској терминологији значи: одређивање колико траје коначна извршна пресуда уз одређене услове, или "ослобађење од законски донесене пресуде због накнадног доказа"

Код нас муслимана дерогација не постоји:

- у причама и вестима, у јасним разумским (аксиомима) чињеницама као нпр: у томе да Бог опстоји и да је један;

- у питањима веровања (нпр: обавезност веровања и забрана неверовања и приписивања Богу судруга у било чему);

- у вечно важећим прописима (нпр: речи Узвишеног Бога: **"... и никада њихово сведочење не прихватајте"**) (Кур'ан, Ен- Нур, 4);

- у временски одређеним прописима пре њиховог времена; нити у молитвама.

Код нас дерогација постоји само у практичним прописима релативне природе, који се могу десити а и не морају, и који нису вечно важећи нити временски ограничени, дакле само у општим прописима.

Муслимани под "несхом" у терминолошком значењу не подразумевају исто што и јевреји који Узвишеном Богу приписују привид, јер значење привида је откривање или схватање нечега након што је било скривено и непознато. Тако је по њима Бог доносио наредбе и забране, а да није знао какве ће бити њихове последице, те је након што је то сазнао докидао ранију одлуку. Тако су они Богу приписали незнање, да нас Бог сачува од овако изопаченог веровања - а Аллах је изнад тога и Узвишен је.

Значење "несха" у терминологији муслимана је да Узвишени Бог зна да одређени пропис, наредба или забрана остају актуелним и обавезним за оне ради којих је донешена све до одређеног, Њему Богу познатог времена, да би га затим докинуо. Тј. када дође одређено време, о коме је Бог одувек све знао, Он правним субјектима прописује други закон у коме се пропише додатна обавеза или олакшица у односу на претходни пропис или се пак он потпуно докине.

Тако је овај други пропис, у ствари, само објашњење да треба прекинути рад по оном ранијем. Међутим, ми смо одређеним прописом задужени, јер за други нисмо ни знали, као што нисмо знали ни време његовог прописивања. За нас први пропис није привремен и ми смо га сматрали вечним. Када је други пропис донешен, због ограничености наших умова, мислимо да се ради о обнови и промени првог прописа. Међутим, он код Бога није обнова и промена него само обзнана да рад по првом пропису престаје. У овоме је велика мудрост и корист коју Узвишени Бог зна¹, свеједно открила се она нама или не, јер су

¹ Један од примера дерогираних ајета се односи на постепено забрањивање алкохола. Први кур'ански ајет који се бави опојним средствима је 219. ајет суре Ел-Бекара: *Питају те о вину и коцки. Реци: "Они доносе велику штету, а и неку корист људима, само је штета од њих већа од користи."* Наредни ајет о алкохолу је следећи: *О верници, пијани никако молитву не обављајте, све док не будете знали шта изговарате...* (Кур'ан, Ен-Ниса, 43) У сури Ел-Маиде је смештен последњи ајет објављен у вези опојних средстава: *О верници, вино и коцка и стрелице за гатање су одвратне ствари, шејтаново (сатонино) дело; зато се тога клоните да бисте постигли што желите.* (Кур'ан, Ел-Маида, 90) Кур'ан је објављиван у периоду од двадесет три године. Многе друштвене реформе су увођене постепено. Сврха тога је што лакше прилагођавање новим законима. Нагло и осорно увођење нових закона увек води побуну и анархију. Забрана алкохола је дошла у три корака. У првом ајету се наводи да је у алкохолу велика штета и нешто мало користи, али је штета већа од користи. Следећи ајет забрањује обављање намаза (молитве) у пијаном стању, што је значило да у току дана нико није могао пити алкохол, због пет дневних намаза (молитви). Неки су због тога у потпуности оставили алкохол, а неки су, пак, наставили пити. Они који су га пили чинили су то ноћу. Кур'ан не коментарише више ништа. Да је овај ајет нагласио да је људима дозвољено пити

сви закони које је Бог прописао Својим робовима корисни за њих. То се огледа у задобијању користи или у њеном употпуњењу, те у одстрањивању зла или његовом умањивању. Мудрости и користи постоје у односу на стање задужених људи или време и место и то је нешто што не зна нико осим Бога (хваљен нека је Он). Зато је "несх" искључиво Његово право. Ту не постоји привид којег је Аллаху немогуће приписати јер је Његово знање исконско и вечно. Он све зна пре него што се деси, а привид је својствен само нама људима.

Након појашњења термина "дерогације" у Исламу кажемо: "За нас у Старом и Новом завету не постоји ни једна дерогирана прича, него су неке од њих, несумњиво, лажне" (да нас Бог сачува од гнусних потвора и лажи), као:

алкохол између намаза, то би била контрадикција. Међутим, Узвишени Аллах је пажљиво изабрао потребне речи. Коначно, алкохол је у потпуности забрањен за сва времена, у 90. ајету суре Ел-Маида. Из овога је очито да ајети не противрече један другом. Да су у контрадикторности, ми их данас не бисмо могли сва три прихватити. Пошто муслиман мора прихватити и следити цели Кур'ан. Ако следи само 90. ајет суре Ел-Маида, он истовремено прихваћа и следи и претходна два ајета.

1. Да је часни веровесник Лот, нека је на њега мир, починио блуд са своје две кћери и да су обе занеле с њим; (Постанак 19:30-38):

„(30) А Лот отиде из Сигора и стани се на оном брду са две кћери своје, јер се бојаше остати у Сигору; и живеше у пећини с две кћери своје. (31) А старија рече млађој: Наш је отац стар, а нема никога на земљи да дође к нама, као што је обичај по свој земљи. (32) Хајде да дамо оцу вина нека се опије, па да легнемо с њим, еда бисмо сачувале семе оцу свом. (33) И дадоше оцу вина ону ноћ; и дошавши старија леже с оцем својим, и он не осети ни кад она леже ни кад устаде. (34) А сутрадан рече старија млађој: Гле, ноћас спавах с оцем својим. Да му дамо вина и довече, па иди ти и лези с њим, еда бисмо сачувале семе оцу свом. (35) Па и то вече дадоше оцу вина, и уставши млађа леже с њим, и он не осети ни кад она леже ни кад устаде. (36) И обе кћери Лотове затруднеше од оца свог. (37) И старија роди сина, и надеде му име Моав; од њега су Моавци до данашњег дана. (38) Па и млађа роди сина, и надеде му име Вен-Амије; од њега су Амонци до данашњег дана.“

2. Да је Јуда син Јакова учинио блуд са снахом (женом свога сина) Тамаром и да је она из тог односа затруднила и родила близанце - Переза и Зераха: (Постанак 38:12-30):

„(12) А кад прође много времена, умре кћи Савина, жена Јудина. И кад се Јуда утеши, пође у Тамну ка људима што му стрижаху овце, сам с Ирасом пријатељем својим Одоламејцем. (13) И јавише Тамари говорећи: Ето свекар твој иде у Тамну да стриже овце своје. (14) А она скиде са себе удовичко рухо своје, и узе покривало и покри лице, и седе на раскршће на путу који иде у Тамну. Јер виде да је Силом одрастао, а њу још не удаше за њ. (15) А Јуда када виде, помисли да је курва, јер беше покрила лице своје. (16) Па сврну с пута к њој и рече јој: Пусти да легнем с тобом. Јер није познао да му је снаха. А она рече: Шта ћеш ми дати да легнеш са мном? (17) А он рече: Послаћу ти јаре из стада. А она рече: Али да ми даш залог докле га не пошаљеш. (18) А он рече: Какав залог да ти дам? А она рече: Ето, прстен и рубац, и штап што ти је у руци. И он јој даде, те леже с њом, и она затрудне од њега. (19) После уставши Тамара отиде и скиде покривало са себе и обуче удовичко рухо. (20) А Јуда посла јаре по пријатељу свом Одоламејцу да му донесе натраг од жене залог. Али

је он не нађе. (21) Па питаше људе по оном месту где је она била говорећи: Где је она курва што је била на раскршћу на овом путу? А они рекоше: Није овде било курве. (22) И врати се к Јуди и рече: Не нађох је, него још рекоше мештани: Није овде било курве. (23) А Јуда рече: Нека јој, да се не срамотимо; ја сам слао јаре, али је ти не нађе. (24) А кад прође до три месеца дана, јавише Јуди говорећи: Тамара снаха твоја учини прељубу, и ево затрудне од прељубе. А Јуда рече: Изведите је да се спали. (25) А кад је поведоше, посла к свекру свом и поручи: С човеком чије је ово затруднела сам. И рече: Тражи чији је овај прстен и рубац и штап. (26) А Јуда позна и рече: Правија је од мене, јер је не дадох сину свом Силому. И више не леже с њом. (27) А кад дође време да роди, а то близанци у утроби њеној. (28) И кад се порађаше, једно дете помоли руку, а бабица узе и веза му црвен конац око руке говорећи: Овај је први. (29) Али он увуче руку, и гле изађе брат његов, а она рече: Како продре? Продирање нека ти буде. И надеше му име Фарес. (30) А после изађе брат му, коме око руке беше црвени конац, и надеше му име Зара.“ И по овоме су веровесници Давид, Соломун и Исус, нека је на њих мир, деца ванбрачног Фареса: (Еванђеље по Матеју 1:3-16):

3. Да је Давид, нека је мир на њега, починио блуд са супругом Урија, те је из тог односа занела. Затим је он на превару убио њеног мужа и узео је себи за жену; (Друга књига о Самуилу 11:1-27):

„(1) А кад прође година, у време кад цареви иду на војску, посла Давид Јоава и слуге своје с њим, и свега Израилља, те потираху синове Амонове, и опколише Раву; а Давид оста у Јерусалиму. (2) И пред вече уста Давид с постеље своје, и ходајући по крову царског двора угледа с крова жену где се мије, а жена беше врло лепа на очи. (3) И Давид посла да пропитају за жену и рекоше: Није ли то Витсавеја кћи Елијамова, жена Урије Хетејина? (4) И Давид посла посланике да је доведу; и кад дође к њему, он леже с њом, а она се беше очистила од нечистоте своје; после се врати својој кући. (5) И затрудне жена, те посла и јави Давиду говорећи: Трудна сам. (6) Тада Давид посла к Јоаву и поручи: Пошљи ми Урију Хетејина. И посла Јоав Урију к Давиду. (7) И кад Урија дође к њему, запита га Давид како је Јоав и како је народ и како иде рат. (8) Потом рече Давид Урији: Иди кући својој, и опери ноге своје. И Урија изиђе из царског двора, а за њим изнесоше јело царско. (9) Али Урија леже на вратима двора царског са свим слугама господара свог, и не отиде

кући својој. (10) И јавише Давиду говорећи: Урија није отишао кући својој. А Давид рече Урији: Ниси ли дошао с пута? Зашто не идеш кући својој? (11) А Урија рече Давиду: Ковчег и Израил и Јуда стоје по шаторима, и Јоав господар мој и слуге господара мог стоје у пољу, па како бих ја ушао у кућу своју да једем и пијем и спавам са женом својом? Тако ти био жив и тако била жива душа твоја, нећу то учинити. (12) Тада рече Давид Урији: Остани овде још данас, па ћу те сутра отпустити. Тако оста Урија у Јерусалиму онај дан и сутрадан. (13) И позва га Давид да једе и пије с њим, те га опије. А увече отиде, те леже на постељу своју са слугама господара свог, а кући својој не отиде. (14) А ујутру написа Давид књигу Јоаву, и посла по Урији. (15) А у књизи писа и рече: Наместите Урију где је најжешћи бој, па се узмакните од њега да би га убили да погине. (16) И Јоав опколивши град намести Урију на место где је знао да су најхрабрији људи. (17) И изиђоше људи из града и побише се с Јудом. И погибе из народа неколико слуга Давидових; погибе и Урија Хетејин. (18) Тада Јоав посла к Давиду, и јави му све што би у боју. (19) И заповеди гласнику говорећи: Кад приповедиш цару све што је било у боју, (20) Ако се разгневи цар и рече ти: Зашто сте

ишли тако близу града да се бијете? Зар нисте знали како се стреља с града? (21) Ко је убио Авимелеха сина Јерувесетовог? Није ли жена бацила на њ комад жрвња са зида, те погибе у Тевесу? Зашто сте ишли близу зида? Тада реци: Погинуо је и слуга твој Урија Хетејин. (22) И отиде гласник, и дошавши јави Давиду све за шта га је послао Јоав. (23) И рече гласник Давиду: Беху јачи од нас, и изиђоше у поље на нас, али их узбисмо до врата градских. (24) А стрелци стадоше стрељати на слуге твоје са зида, и погибе неколико слуга царевих, тако и слуга твој Урија Хетејин погибе. (25) Тада рече Давид гласнику: Овако реци Јоаву: Не буди зловољан за то; јер мач прождире сад овог сад оног; удри још јаче на град и раскопај га. Тако га охрабри. (26) А жена Уријина чувши да је погинуо муж њен Урија, плака за мужем својим. (27) А кад прође жалост, посла Давид и узе је у кућу своју, и она му поста жена, и роди му сина. Али не беше по вољи Господу шта учини Давид.“

4. Да је Соломун, нека је на њега мир ,концем свога живота постао отпадник од вере, робовао идолима и саградио им храмове у којима ће их обожавати. (Прва књига о Царевима 11:1-13):

„(1) Али цар Соломун љубљаше многе жене туђинке осим кћери Фараонове, Моавке, Амонке, Едомке, Сидонке и Хетејке, (2) Од ових народа за које беше рекао Господ синовима Израиљевим: Не идите к њима и они да не долазе к вама, јер ће занети срце ваше за својим боговима. За њих приону Соломун љубећи их. (3) Те имаше жена царица седам стотина, и три стотина иноча; и жене његове занесоше срце његово. (4) И кад остаре Соломун, жене занесоше срце његово за туђим боговима; и срце његово не би цело према Господу Богу његовом као што је било срце Давида, оца његовог. (5) И Соломун хођаше за Астаротом, богињом сидонском, и за Мелхомом, гадом амонским. (6) И чињаше Соломун шта беше зло пред Господом, и не хођаше сасвим за Господом као Давид, отац његов. (7) Тада сагради Соломун висину Хемосу, гаду моавском, на гори према Јерусалиму, и Молоху гаду амонском. (8) Тако учини свим женама туђинкама, те кађаху и приношаху жртве својим боговима. (9) А Господ се разгневи на Соломуна што се одврати срце његово од Господа Бога Израиљевог, који му се беше јавио два пута, (10) И беше му заповедио да не иде за другим боговима, а он не одржа шта му Господ заповеди. (11) И рече Господ Соломуну: Што се то

нађе на теби, и ниси држао завет мој ни уредбе моје, које сам ти заповедио, зато ћу отргнути од тебе царство и даћу га служи твом. (12) Али за твог века нећу то учинити ради Давида оца твог; него ћу га отргнути из руке сина твог. (13) Али нећу отргнути сво царство; једно ћу племе дати сину твом ради Давида слуге свог и ради Јерусалима, који изабрах.“

5. Да је Арон, нека је мир на њега, направио теле Израелцима, да га је лично обожавао и њима наредио да му се клањају (Излазак 32:1-6):

„(1) А народ видевши где Мојсије за дуго не силази с горе, скупи се народ пред Арона, и рекоше му: Хајде, начини нам богове, који ће ићи пред нама, јер том Мојсију који нас изведе из земље мисирске не знамо шта би. (2) А Арон им рече: Поскидајте златне обоце што су у ушима жена ваших, синова ваших и кћери ваших, и донесите ми. (3) И поскида сав народ златне обоце што им беху у ушима, и донесоше Арону. (4) А он узевши из руку њихових, сали у калуп, и начини теле саливено. И рекоше: Ово су богови твоји, Израилју, који те изведоше из земље мисирске. (5) А кад то виде Арон, начини олтар пред њим; и повика Арон, и рече: Сутра је празник Господњи.

(6) И сутрадан уставши рано принесоше жртве паљенице и жртве захвалне; и поседа народ, те једоше и пише, а после усташе да играју.“

За ове приче и сличне тврдње не кажемо да су дерогиране, него да су, несумњиво, гнусна лаж и потвора на часне веровеснике Узвишеног Бога.

Према овом стручном значењу речи - за нас - Псламе не докида Тора нити њега докида Јеванђеље, јер су Псалми скуп молитви а молитве се не докидају.

Нама је забрањена употреба Псалама и других књига оба Завета, Старог и Новог, јер су све те књиге крајње сумњиве, сви ланци њихових преносица загубљени и у свима је утврђено кориговање свих врста.

Постоје општи прописи прикладни за докидање и ми признајемо да се неки од њих налазе и у Тори. Исламски закон је докинуо неке од њих. Не кажемо да је исламски закон докинуо сваки пропис у Тори, јер неки од њих, заиста, нису докинути, као нпр.: забрана кривоклетсва, убиства, блуда, хомосексуалности, крађе, лажног сведочења, варање комшије у његовом иметку и части, склапање брака са забрањеним особама и злостављање родитеља.

Наведене забране су остале забрањеним и у исламском законику, дакле, нису докинуте.

Понекад се дерогирајући пропис налази у закону новог веровесника, а дерогирани у закону ранијег веровесника, а некада се оба прописа - и дерогирани и дерогирајући - налазе у закону истог веровесника. Примера за ово у два Завета, Новом и Старом, има јако много. А ево неких, где се дерогирајући пропис налази у закону новог веровесника, а дерогирани у закону ранијег веровесника, и до неких од њих долазимо логичким закључком, као нпр.:

1. Брак са сестром је био дозвољен законом Адама, нека је мир на њега:

Његови синови су се женили својим сестрама, што је касније постало строго забрањеним у закону Мојсија, нека је мир на њега, у Левитском законику (18:9) се наводи:

„Голотиње сестре своје, кћери оца свог или кћери матере своје, која је рођена у кући или изван куће, не откриј голотиње њихове.“

У Левитском законику (20:17) стоји:

„Ко би узео сестру своју, кћер оца свог или кћер матере своје, видео би голотињу њену и она би видела голотињу његову, срамота је; зато да се истребе испред синова народа свог; открио је голотињу сестре своје, нека носи безакоње своје.“

У Поновљеном закону (27:22) је поменуто:

„Проклет да је који би облежао сестру своју, кћер оца свог или кћер матере своје. А сав народ нека каже: Амин.“

Да брак са сестром, у закону Адама, нека је мир на њега, није био дозвољен, према овоме тексту би сва његова деца била блудници и требало би их казнити смртном казном и проклети их. Чињеница је да је тај брак био дозвољен а затим у закону Мојсија, нека је мир на њега, забрањен.

2. Месо свих животиња у време Ноје, нека је мир на њега, је било дозвољено:

У Постанку (9:3) пише:

„Шта се год миче и живи, нека вам буде за јело, све вам то дадох као зелену траву.“

Тако су све животиње по закону Ноје биле дозвољене, као и сво биље. Мојсијев верозакон је

докинуо неке, па су постале забрањеним као што се наводи у Левитском закону (11:4-8). А сличан одломак постоји и у Поновљеном закону (14:7-8):

„(7) Али не једите оне које само преживају или које само имају папке расцепљене на двоје, као: камилу, зеца, питомог зеца, јер преживају, а немају папке раздвојене; да вам је нечисто; (8) Ни свињче, јер има раздвојене папке, али не прежива; да вам је нечисто; месо од њега не једите, и стрва се његовог не дохватајте.“

3. По Јаковљевом, нека је мир на њега, верозакону је било дозвољено саставити две сестре у браку:

То је учинио и сам Јаков, нека је мир на њега. Истовремено је оженио две сестре, Лију и Рахилу, као што се наводи у Постанку (29:15-35). Затим је Мојсијев верозакон то забранио. У Левитском закону (18:18) се каже:

„Немој узети жене преко једне жене, да је увелиш откривајући голотињу другој за живота њеног.“

И да није било дозвољено саставити у браку две сестре у време Јакова, нека је мир на њега, његова деца би била ванбранчна – да Бог сачува од тога - а већина израелских веровесника воде порекло од његових синова.

4. Брак са распуштеницом:

Према Мојсијевом верозакону било је дозвољено развести се од жене из било којег разлога. Након њеног изласка из куће сваком човеку је било дозвољено да је ожени, као што се наводи у Поновљеном закону (24:1-4). Међутим, у Исусовом закону није био дозвољен развод осим због блуда и није било допуштено другом човеку да ожени ту распуштеницу. Брак са распуштеницом је био раван блуду, као што је појашњено у Јеванђељу по Матеју (5:31-32):

„(31) Тако је казано: 'Ако ко пусти жену своју, да јој да књигу распусну'. (32) А ја вам кажем да сваки који пусти жену своју, осим за прељубу, наводи је те чини прељубу; и који пуштеницу узме прељубу чини.“

У Јеванђељу по Матеју (19:8-9) стоји одговор Исуса Фарисејима:

„(8) Рече им: Мојсије је вама допустио по тврђи вашег срца пуштати своје жене; а из почетка није било тако. (9) Него ја вама кажем: Ако ко пусти своју жену, осим за курварство, и ожени се другом, чини прељубу; и који узме пуштеницу чини прељубу.“

Овиме је потврђено да се докидање прописа десило два пута. То се разуме из осме тачке. Тј. пре Мојсија је развод брака био забрањен, затим је у његовом верозакону допуштен, а у верозакону Исусовом је поново забрањен, и не само то него је постао раван блуду.

5. Докидање свих прописа Теврата:

У Мојсијевој Тори су сви прописи израелског закона. И свим њиховим веровесницима је било наређено да по њему раде. Ту спадају прописи о животињама, шта је од њих дозвољено јести, а шта забрањено. Исус, нека је мир на њега, је, такође, један од Израелаца. Он је следио верозакон Мојсијев, нека је мир на њега, и није дошао да га докине, што је он лично потврдио у Јеванђељу по Матеју (5:17-18):

„(17) Не мислите да сам ја дошао да покварим закон или пророке: нисам дошао да покварим, него да испуним. (18) Јер вам заиста кажем: докле

небо и земља стоји, неће нестати ни најмање словце или једна титла из закона док се све не изврши.“

Свештеник Др Фондер је, на 24. страни своје књиге "Вага истине", ова два одломка је узео као доказ да прописи Старог завета нису дерогирани и тако је одбацио поставку да је Исус, нека је мир на њега, нешто докинуо од његових прописа, јер он није дошао да руши и докида већ да допуњава.

Међутим, све забране у Старом завету су постале дозвољеним Павловим правним решењем. У његовом закону не постоје забрањене ствари, осим за оне који су нечисти. Тако су чисте ствари нечисте нечистима, а нечисте ствари чисте чистима. Ово је врло чудновато мишљење. У Павловој посланици Римљанима (14:14) стоји:

„Знам и уверен сам у Христу Исусу да ништа није погано по себи, осим кад ко мисли да је погано, ономе је погано.“

А у Павловој посланици Титу (1:15) пише:

„Чистима је све чисто; а поганима и невернима ништа није чисто, него је опогањен њихов и ум и савест.“

Из претходна два текста се разуме да Мојсије, нека је мир на њега, и остали израелски веровесници, све до Исуса, нека је мир на њега, и његових следбеника, нису били чисти па им је према томе све било забрањено. И тако. Исус, нека је мир на њега, није био у стању докинути закон Мојсијев, али пошто су следбеници Павлови чисти све забрањене ствари и сва забрањена јела су им постале дозвољеним. Тако је њихов поглавар Павле успео у потпуности докинути Мојсијев верозакон којег Исус није докинуо. Уложио је велики труд да докаже како су сви прописи дерогирани и како је све постало дозвољено. У Првој посланици Тимотеју (4:1-7) Павле је написао:

(1) А Дух разговетно говори да ће у последња времена одступити неки од вере слушајући лажне духове и науке ђаволске, (2) У лицемерју лажа, жигосаних на својој савести, (3) Који забрањују женити се, и заповедају уздржавати се од јела која Бог створи за јело са захвалношћу вернима и онима који познаше истину. (4) Јер је свако створење Божије добро и ништа није на одмет кад се прима са захвалношћу (5) Јер се освећује речју Божијом и молитвом. (6) Ово све казујући браћи бићеш добар слуга Исуса Христа, одгајен речима вере и добром науком коју

си примио. (7) А поганих и бабских гаталица клони се; а обучавај се у побожности.

6. Докидање израелских празника и суботе:

Прописи везани за празнике и суботу су опширно донесени у књизи Левитски законик (23:1-44). У одломцима: (14, 21, 31 и 41) се помиње да су то строге обавезе важеће за сва времена и све генерације Израелаца и обавеза их је спроводити у свим њиховим кућама.

Величање суботе је био вечни пропис у Мојсијевом верозакону. Свако ко би радио у суботу кажњаван је смрћу. Њено поштовање се понавља на више места у Старом завету, а ево неких навода: Књига Постанка (2:2-3); Књига Изласка (20:8-11; 23:12; 34:21); Левитски законик (19:3; 23:3); Поновљени законик (5:12-15); Јеремија (17:19-27); Ицаија (56:1-8; 58:13-14); Немија (9:14); Језекиљ (20:12-24).

А кажњавање смрћу сваког ко ради у суботу је поменуте у: Књизи Изласка (31:12-17; 35:1-3). У време Мојсија су пронашли човека који у суботу сакупља дрва. Извели су га из тога места и

каменовали га док није умро, као што се наводи у књизи Бројеви (15:32-36).

Павле је све прописе о штовању суботе докинуо. У својој Посланици Колошанима (2:16) је написао:

„Да вас дакле нико не осуђује за јело или за пиће, или за какав празник, или за младине, или за суботе.“

У коментару Девалија и Цердемента се истиче следећи навод двојице учењака - коментатора - Библије: "Код јевреја су постојале три врсте празника: Један годишњи, један месечни и један седмични. Сви ови празници су укинати па, чак и субота. Уместо ње хришћани су, за свој празник, узели недељу.

7. Дерогација прописа о обрезивању:

Пропис о обрезивању постоји још у Аврамовом, нека је мир на њега, верозакону као вечна обавеза, као што то он јавно обзнањује у књизи Постанак (17:9-14):

(9) И рече Бог Авраму: Ти пак држи завет мој, ти и семе твоје након тебе од колена до колена. (10) А ово је завет мој између мене и вас и семена твог након тебе који ћете држати: да се

обрезују између вас све мушкиње. (11) А обрезаваћете крајак тела свог, да буде знак завета између мене и вас. (12) Свако мушко дете кад му буде осам дана да се обрезује од колена до колена, родило се у кући или било купљено за новце од којих год странаца, које не буде од семена твог. (13) Да се обрезује које се роди у кући твојој и које се купи за новце твоје; тако ће бити завет мој на телу вашем завет вечан. (14) А необрезано мушко, коме се не обреже крајак тела његовог, да се истреби из народа свог, јер поквари завет мој.

И та одредба је остала на снази у време Јишмаилова и Исакова, нека је мир на њих, потомства, као и у закону Мојсија у Левитском законику (12:3) где се специјално за мушко новорођенче каже:

„А у осми дан нека се обреже дете.“

И Исус, нека је мир на њега, је обрезао. Јеванђеље по Луки (2:21) нам то потврђује:

„И кад се наврши осам дана да Га обрежу, наденуше Му име Исус, као што је анђео рекао док се још није био ни заметнуо у утроби.“

У обредима хришћана и данас постоји одређена молитва која се обавља на дан када је обрзан Исус у знак сећања на тај дан. Обавезност обрезавања је остала важећом током целог његовог живота. Међутим, Павле је био упоран у настојању да овај обред докине. То се јасно уочава у његовим следећим посланицама:

- Посланици Римљанима (2:25-29);
- Посланици Галаћанима (2:3-5; 5:1-6; 6:11-16);
- Посланици Филипљанима (3:3); и у
- Посланици Колошанима (2:11).

Задовољићемо се са два навода из његове Посланице Галатима (5:2 и 6):

„(2) Ево ја Павле кажем вам да ако се обрежете Христос вам ништа неће помоћи. (6) Јер у Христу Исусу нити шта помаже обрезање ни необрезање, него вера, која кроз љубав ради.“

Хришћани су овај свој вечити пропис напустили, а Исус га никада није оспорио. Поверовали су да им га Павле може докинути.

8. Вредност Старог завета у очима Павла:

У Павловој посланици Јеврејима (7:18) се каже:

„Тако се укида пређашња заповест, што би слаба и залудна.“

У издању из 1825. и 1826. године ова мисао је формулисана овако:

"Докидају се раније дошли прописи, јер су изложени слабости и бескорисности."

Ова реченица је у издањима из 1671. ; 1823. и 1844. године наведена овако:

"Безвредност прве опоруке је била у њеној слабости и бескорисности," а у издању 1882. г. стоји:

"Дакле, ранију опоруку одбацујемо због њене слабости и бескорисности."

У Посланици Јеврејима (8:7 и 13) се каже:

"(7) Јер да је онај први без мане био, не би се другом тражило места. (13) А кад вели: нов завет, први начини ветхим; а шта је ветхо и остарело, близу је краја."

Те две реченице су у издањима из 1823. и 1844. године гласиле:

„(7) Да је први био без покуде, не би се, уместо њега, тратио други. (13) А кад вели: нов савез, први начини старим, а онај што је остарио и застарева близу је погрешности.“

Исти текст у издањима из 1825. и 1826. године гласи:

„(7) А да први пропис није био опречан, не би други имао места. (13) И његовом речју први пропис је замењен новим, а нешто старо и распадајуће је близу ишчезнућу.“

У Посланици Јеврејима (10:9) стоји:

„Гада рече: Ево дођох да учиним вољу Твоју, Боже. Укида прво да постави друго.“

У издању из 1825. и 1826. године тај текст гласи овако:

"Ја укидам прво да би се учврстило друго."

У претходним наводима Павле је за Стари завет рекао да је слаб, бескористан, лош, застарео, да је опречан, да је близу погрешности, да треба да

ишчезне, да га треба одбацити, да је у распадању, близу пролазности, одстрањен и докинут.

Коментатори Девали и Роџермент преносе речи Бајла: "Сасвим је видно да Бог стари крњави пропис, жели докинути новим и бољим. Тако је докинуо и јеврејски, а уместо њега основао хришћански правац. У њему је вест о жртви јевреја била непотпуна, па је Исус изабрао смрт да исправи ту њихову мањкавост. Ето, тако је практично један правац докинут другим."

Из наведених примера проистиче следеће:

1. Постојање дерогираних прописа у ранијим законима и дерогирајућих у каснијим законима, није специфично само за ислам, него се то налази и у другим законима.
2. Павле је докинуо све прописе Старог завета, били они вечни или привремени, као и све строге обавезе и забране. Према ономе што је написао у својим посланицама све је дерогирано, а његови следбеници су од свега тога ослобођени.

3. Појам дерогације Старог завета и његових прописа, се помиње и у Павловом говору, као и у изјавама његових коментатора и учењака.
4. Павле тврди да је оно што је старо и распадајуће близу пролазности, нестанка, да је слабо, бескорисно, ружно, лоше, пред ишчезнућем, одбачено, непохвално, опречно и докинуто. Дакле, није чудно што је ислам докинуо прописе следбеника Књиге. Напротив, то је било неопходно према речима Павла, јер су прописи следбеника Књиге застарели у односу на нове прописе ислама. А како и не би била неопходна њихова дерогација, када су њихов Павле и коментатори о Старом завету, који је по њиховом убеђењу Божији говор, дали такве неприличне изјаве?!

Докидање прописа Старог и Новог завета прописима Часнога Кур'ана је ствар у коју нема сумње. За то постоје примери и у прошлим народима. А када се укину њихови прописи укида се и рад по њима и замењује се радом по Часноме Кура'ну.

У наредним редовима су примери и докидајућих и докинутих прописа у верозакону једног

веровесника, а до неких од њих долазимо логичким закључивањем, као нпр.:

1. Укидање прописа о клању:

У књизи Постанак (22:1-14) се наводи да је Бог наредио Авраму, нека је мир на њега, да закоље сина Исака (међутим, ради се о Јишмаилу). И када се одазвао и помирио с одребом Бог је ту наредбу укинуо пре него што је поступљено по њој. Заменио ју је клањем великог овна који је спуштен са небеса.

2. Докидање наредбе изречене Језекиљу пре него што је и радио по њој:

У посланици Језекиљ (4:10,12 и 14 и 15) се каже:

„(10) И јела твог што ћеш јести нека буде мером двадесет сикала на дан; на рокове једи га. (12) А хлеб пресан јечмен једи, испекавши га на калу човечјем на њихове очи. (14) Тада рекох: Ах Господе Господе, гле, душа се моја није оскврнила, јер од детињства свог до сада нисам јео мрцинога ни шта би зверка раздрла, нити је ушло у уста моја месо нечисто. (15) А Он ми рече: Види, дајем ти говеђу балегу место човечјег кала (измета), да на њој испечеш себи хлеб.“

Из текста се разуме да је Бог наредио Језекиљу да испече хлеб на људском измету (како стоји у оригиналном тексту) и када је завапио Језекиљ, Бог докида одредбу пре рада по њој и наређује да хлеб буде печен на говеђој балеги.

3. Укидање наредбе о клању на за то предвиђеном месту:

Наводи се у књизи Левитски законик (17:1-7)² да је Бог наредио Мојсију и Израелцима да кољу жртве своје: вола, јагње или козу, на одређеном месту, близу шатора за састанке (Куполе времена, Куполе завета, Куполе сведочења) како би жртве биле принос Господу. Онај ко закоље ван тог места биће истребљен из народа свога или убијен.

² Левитски законик (17:1-7): 1. Још рече Господ Мојсију говорећи: 2. Кажи Арону и синовима његовим и свим синовима Израљевим, и реци им: Ово је заповедио Господ говорећи:3. Ко год од дома Израљевог закоље вола или јагње или козу у логору, или ко год закоље изван логора, 4. А не доведе на врата шатора од састанка, да принесе принос Господу пред шатором Господњим, крив је за крв; зато да се истреби онај човек из народа свог. 5. Зато синови Израљеви нека доведу жртве своје, које би клали у пољу, нека их доведу Господу на врата шатора од састанка к свештенику, и нека принесу жртве захвалне Господу. 6. И свештеник нека покропи крвљу по олтару Господњем на вратима шатора од састанка, и сало нека запали на угодни мирис Господу. 7. И нека више не приносе жртве своје ђаволима, за којима они чине прељубу. Ово нека им буде закон вечан од колена на колена.

Затим је овај пропис докинут посланицом Поновљени закон (12:15-22)³ па им је постало дозвољено клати на било којем месту, без ограничавања на одређено место. Хора у своме коментару, након цитирања навода из књиге Левитски законик и посланице Поновљени закон, који указују на ово, каже: "На ова два места је јасна противречност, међутим, ако се узме у обзир да се мојсијевски законик повећавао и смањивао сходно потреби израелског народа и да је био изложен измени, ствар постаје веома јасна. Мојсије је, након четрдесет година лутања, пред улаз у Палестину, заменио прописе књиге Левитски законик посланицом Поновљени закон, што представља честу

³ Поновљени закон (12:15-22): 15. Али ћеш моћи клати и јести месо како ти душа зажели у сваком месту свом по благослову Господа Бога свог, који ти да; чист и нечист може јести као срну и јелена. 16. Само крв не једите; пролите је на земљу као воду. 17. Нећеш моћи јести у месту свом десетка од жита свог ни од вина свог ни од уља свог, ни првина од стоке своје крупне и ситне, ни оног што заветујеш; ни приноса драговољних, ни приноса руку својих. 18. Него то једи пред Господом Богом својим на месту које изабере Господ Бог твој, ти, син твој и кћи твоја и слуга твој и слушкиња твоја, и Левит који је у месту твојем; и весели се пред Господом Богом својим свачим за шта се прихватиш руком. 19. Чувај се да не оставиш Левита док си год жив на земљи. 20. Кад рашири Господ Бог твој међе твоје, као што ти је казао, ако кажеш: Да једем меса, кад душа твоја жели да једе меса, једи меса по свој жељи душе своје. 21. Ако би било далеко од тебе место које Господ Бог твој изабере да онде намести име своје, закољи од стоке своје крупне или ситне, коју ти да Господ, као што сам ти заповедио, и једи у свом месту по жељи душе своје. 22. Како се једе срна и јелен, онако једи; и чист и нечист нека једе.

дерогацију. Тако је њима након уласка у Палестину дозвољено да кољу краве, овце и козе на било коме месту и да једу њихово месо."

Тако је он признао да у Мојсијевом закону постоји дерогација и да се тај закон повећавао и смањивао сходно стању у коме се налазио народ Израелов. Али чудно је да следбеници Књиге критикују друге законе због постојања дерогације, умањивања и додавања у њима, и говоре да докидање значи приписивање незнање Богу. Међутим, ово се не односи на дерогацију о којој говоре муслимани тврдећи да је пропис о докидању искључиво право Узвишеног Бога, него се то односи на веровање у привид чије постојање они признају у својим књигама и о коме отворено говори Павле у својим посланицама.

4. Пропис о старосној доби Левијевих синова који могу вршити службу:

У књизи Бројеви (4:3, 23, 30, 35, 39, 43, 46) се каже да доб левијевих рабина одређеног да служи у шатору за састанке не може бити мања од тридесет и већа од педесет година. "... од тридесет година навише, све до педесет година ...", да би се у истој Књизи (8:24 и 25) касније рекло да старост левијевих

рабина одређених за службу не може бити мања од 25 година, нити већа од 50.

Ова разлика је или међусобно противречје и искључивост која је настала искривљивањем, или пак докидање првог прописа другим. Једно од ово двоје се мора признати.

5. Вишак година у старосној доби Језекиља:

У Другој књизи о Царевима (20:1-6) се тврди да је Бог наредио веровеснику Исаији сину Амосовом да иде Језекији цару Јуде и обавести га о његовој смрти како би оставио опоруку својим укућанима. Цар Језекија се окренуо зиду, помолио се и горко заплакао. И након што је Исаија пренео поруку и изашао, Бог је одлуку променио и, пре него је дошао кући, наредио Исаији да се поново врати Језекији и обавести га да је Бог чуо молитву његову, видео сузе његове, излечио га и додао веку његовоме 15 година живота.

Оба прописа, и докинути и докидајући, су достављени Божијом Објавом, посредством веровесника Исаије.

6. Исусова, нека је мир на њега, посланица између посебног и општег:

У Јеванђељу по Матеју (10:5-6) се каже:

„(5) Ових дванаест посла Исус и заповеди им говорећи: На пут незнабожаца не идите, и у град самарјански не улазите. (6) Него идите к изгубљеним овцама дома Израилјевог.“

У Јеванђељу по Матеју (15:24) стоји:

„А Он одговарајући рече: Ја сам послан само к изгубљеним овцама дома Израилјевог.“

У ове две поруке Исус, нека је мир на њега, је ограничио своју мисију само на Израелце.

У Јеванђељу по Марку (16:15) пише да је Исус, нека је мир на њега, рекао апостолима:

„И рече им: Идите по свему свету и проповедите јеванђеље сваком створењу.“

Хришћани верују да овај текст указује на универзалност мисије. Тако овај текст дерогира поменуто особеност. Прва одредба је, дакле, докинута. Тј. Исус, нека је мир на њега, је првобитно ограничио своју мисију само на Израелћане, а потом је то ограничавање докинуо и наредио да се читав свет позове. Ако они прихвате дерогацију, онда смо постигли што смо хтели. Утврдили смо да дерогација

у њиховим књигама, ипак, постоји и да оне нису од тога поштеђене. А ако се пак не сложе са тиме доказали смо међусобне искључивости и искривљивање њихових књига. Тачно је, у ствари, то да наведену реченицу у Марковом Јеванђељу није рекао Исус.

И ови примери су сасвим довољни. Сумња у постојање обе врсте дерогације у књигама хришћана и јевреја више не постоји. Сада је сасвим јасно да је њихова тврдња о непостојању дерогације у њиховим књигама, потпуно неоснована. А како уопште могу тако нешто тврдити када се потребе Божијих створења разликују сходно времену, месту и онима на које обавеза пада. Неке обавезе су задужени људи у стању извршавати у неким временима, док у другим временима нису. Неки прописи у једном времену људима одговарају, док им у другом не одговарају. Божији робови не знају у чему је њихова истинска корист, међутим, Узвишени Бог који их је створио то боље од њих зна. Полазећи од тога, следбеницима Књиге (јервејима и хришћанима) није допуштено произвољно и испразно тумачење и негирање постојања дерогације од стране Свезнаног и о свему обавештеног Узвишеног Бога.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.